

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn.ª pta.
 A domicili. Es trimestre..... 0'55 »
 Un any..... 2'60 »
 Per dotzenes..... 0'45 »
 Núm.ª atrassats des 2.ª tom... 0'06 »
 Id. id. des 1.ª tom... 0'07 »

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
 SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca. { 3 mesos.... 0'85
 { 1 any..... 3'25
 Dins España .. { 3 mesos.... 1'00
 { 1 any..... 3'50
 A Ultramar y s' Estrangé.. { 3 mesos.... 1'60
 { 1 any..... 5'50

UN CUQUET.

(ACABAMENT.)

D'aquesta manera anavan matant el temps aquells dos animalets mentres que continuavan cap-amunt el séu forat.

Un dia s'escarabató digué a n'es cuquet:

—Bona notícia mos espera.

—¿Qu'hey ha de nou, amich méu?

—Que fa un rato que sent oló de vert, y ademés m'ha paregut ohir una mica de renou del mon.

—Jo també la sent a n'aquesta remota que no coneix.

—Segurament fa vent y es pinar de aquí prop s'engronsa.

Amb axò es cuquet arribá a sa vorera de la terra y quant vé sa claró arrufá es cap y s'en entrá per endins tapant es forat.

—¿Perque torques arrera? (digué s'escarabató.)

—No sé lo que m'passa. M'ha envestit una cosa p'els uys que no sé qu'es.

—Deu essé la llum. Fé vía surt defóra.

—No, que tench pò.

—Surt y no mires. No sies covart; ó sinó deixém passá devant, y te diré qu'has de fé.

Sortí s'escarabat y derrera ell es cuquet, que quant torná obrí els uys mirava arreu y no se sabia doná conta de lo que veyá. S'escarabató ley anava esplicant tot, mentres descansavan devóra un tròs de tronch mitx enterrat.

—¿Axò es la llum? (preguntá es cuquet.) M'agrada. ¿Y es Sol ahont es? ¿Y ses flors? ¿Y ses fuyes?

—No t'canses. Encara no hem acabat sa feyna per podè está tranquils. Noltros mos trobám dins es fondo d'un gran pou, y hem de sortí defóra; y fins que n'haurém sortits amb salvament no podém cantá victòria.

—Descans, Don Cinto, (digué En Miqueló), perqu'a n'es pareix axò va llarch; y jo encara no he pogut comprendre que té que veure es cuento amb so lletgí.

—Si heu vòs comprendre aviat, re-

fleciona que tú ets es cuquet y jo s'escarabat, y que fent filoues no fas més que fé forats a un costat y s'altre de la terra; y que si vòs veure la llum del Sol es necessari que foradis cap-amunt y passes pena amb so estodiá y aprendre. Es dia que sabrás lletgí bé a punt d'entendre lo qu'esplica un llibre bõ, aquest dia será el ditxós en que tú descobrirás la llum y benehirás s'havè après de lletra. Si continúes estodiant, pujarás per ses parets des pou y quant hajes après ses principals ciències te trobarás defóra des clòt y veurás es Sol de plè. Si segueixes pujant cap-amunt per sa montanya del estudi arribarás a trobartè demunt sa peña més alta de totes, d'hont descobrirás una gran estensió de la Terra y d'hont veurás els homos tan petits que te pareixerán formigues ó cuquets de pòca importancia.

—Ara heu comprench milló, però segueixca es cuento, que m'agradaria sabrenè ja la fi.

—Després que s'escarabató y es cuquet hagueren descansat una estoneta de sa séua tasca y de qu'aquest s'hagués avesat a mirá la llum del dia y apreciat bé la séua bondat, y tornat de l'admiració y sorpresa que li causava; sa posá a mirá s'escarabató de cap a pèus y a ferli preguntes, sobre ses séues ales y es mòdo de manetjarlès.

—Lo milló que puch fé perque tú te fasses carrech de sa diferencia qu'hey ha entre es téu atrassat estat y es méu, es el posarmè a volá devant tú per dins aquest clòt, y amb axò provaré de veure si encara conserv sa fòrsa.

S'escarabató mogué totduna ses ales y comensá a fé ròtlos amb espiral pujant sempre cap-amunt. Arribá fins a dalt des clòt. Es cuquet tenia pò de que no'l deixás, y tot s'alegrá quant vé que tornava baixá valentse de sa mateixa maña, fins que s'escarabató se posá demunt una pedra de ses que revestían es pou, diguentli:

—Ja he tornat a veure es Sol. Puja tú cap-amunt aferrat per ses pedres des costat fins que sies aquí hont jo som si vòs també arribá qualque dia a veurèl.

—¿Y ses floretes, ahont son? (demaná es cuquet).

—També les he vistes. Pròp d'aquí n'hi ha de ben hermoses, però ara no pensis amb ses floretes. Posa esment en guardartè d'els perills que te podetjan que dia vendrá que les veurás y les te mirarás amb tanta catxassa com vulgues.

Es cuquet se posá a caminá cap-amunt.

—Ves alèrta aquella tarañina que tens devant es téu camí, (li digué s'escarabató.)

—¿A ne que donau es nòm de tarañina?

—A n'aquella cosa prima que pareix randa; y qu'aparenta un bossí de tela molt fina estèsa enrevoltant un forat. Si la tocasses, es petit moviment que li faries fé avisaría totduna a l'amo qui l'ha feta y de dins es forat veurías sortí depressa una casta d'animalòt de vuyt cames, uys vius, cara lletja, amb unes serres llargues y negres y unes mordales com a guinavets.

—¿Y que m'podria fé mal?

—Ja hey crech. Totduna te agafaria, te fermaria perque no li poguesses fogí y te tayaría es cap, y adios cuquet pera sempre. Tot estava llest per tú.

—En lloch de muntá per ses pedres, pujaré per aquí ahont hey ha terra.

—Tú no pensas bé. Sa terra redòla y llenega y t'en duria altre vegada abaix des pou. Mentres tròpies ròques, puja per elles. Y no t'arrambes pròp de ses juntes d'una pedra amb s'altre, perque dins elles hey sòl havè un altre casta d'animals negres amb una punta a sa coua per cassá cuquets, y també te matarian totduna per ferne una vega de tú.

—Segons veitx, devall terra estava milló perque no hey tenia tants de contraris.

—¿Ah, amich méu! ¿Que no heu sabies encara? Aquest mon es una lluyta continua y com més amunt te trobarás, més inimichs tendrás. Ses satisfaccions qu'arribarás a tení, pujant sempre en els llochs més alts, han d'essé a costa de sacrificis y perills, fins qu'estigues del tot transformat. Llavors, mentres tú no confongues sa claror d'una flamada

amb sa llum d'el Sol, y mentres t'acohortes amb ses hermoses riqueses que Deu ha creat per tú, els perills que correrás serán ben poch; y més poch encara si tú procures no fé ostentació de ses téues gales devant altres creatures també amb ales que veurás més ben pintades y molt més gròsses que tú.

—Y per fogí de tots aquests perills que 'm rodetjan no seria milló, ara que ja arrib aprop de vos, que cercássem un lloch segú, y esperás allá s'havé dormit els tres sòns; perque en despertá, com ja tendria ales, podria amb més facilitat sortir d'aquest pou fent ses revòltes que vos heu fetes cap-amunt?

—No t'propòses semblant còsa. Tú no saps quant voldrà Deu que t'adormes, y al entretant ¿d'hont menjám? ¿Com crexém? ¿De quines fuyes t'has de fé s'ametló, y de quina llecó sa saliva que necessites per tancar-té? Y jo no cont lo esposat qu'estàries a qu'un aygada t'enterrás axí com me va enterrá s'altre diassa a mí mateix, per havé volgut seguir els conseys d'un altre escarabató de sa méua edat.

—Voleu dí, segons veitx, que per ara no t'ench més esperansa que pujá per amunt passant pena y obrint tanta flor d'uy per guardarmé de perills y de socayres?

—Gracies a Deu que m'entens. ¡Hala! fé via a sortir des clòt y alèrta a n'aquest tròs de tèrra qu'ara vé, ja que no pots passá per altre part; no fos còsa que llenegasses y cayguesses dins es fondo d'es pou, perdent tota sa feyna que fins ara has feta.

Gracies a n'els hòns avisos de s'escarabat, es cuquet a fòrsa de fòrse arribá dalt-de-tot servintlí de molt, per facilitá sa séua pujada, una gròssa rèl qu'a la cara des pou s'abaixava fins a mitja n'lloch.

Quant fonch defòra estengué la vista per aquell vall, va veure es Sol que el va deixá ensalsat, va mirá el Cèl, y ses muntanyes y els arbres, y may acabava de fé espants, y pogué contemplá cent castes d'herbes diverses d'un gust delicat y celestial.

Amb el séu vey company va emprendre un tirañet que pujava a sa part més alta d'es costé, triá quant fonch dalt-de-tot s'hermosa planta qu'havía de donarli vida, grossaria, salut y alegrí, fins que li entrás sa sòn des primé sò, y plé de satisfacció va doná les gracies a n'es séu bon mèstre.

S'escarabató quant el vé acomodat se despedí d'ell, prometentlí que cada dia faria una passada per veurél y donarli els conseys qu'hagués mesté.

Amb el temps es cuquet torná gròs, dormí el tres sòns y li naixqueran ales y quant sortí transformat de s'ametló, se posá a volá per dins els jardins del mon...

—Y suposat, (digué En Miqueló), que vosté m'ha dit que jo era es cuquet, y

qu'estich resòlt a foradá cap-amunt fins que veja sa llum y sábiga lletgí y escriure, me diga que t'ench de fé per sortir llavonses des pou.

—Guardaté d'els llibres dolents y de ses personés de mala vida y costums; que son ses arañes y escorpius que cercaràn menjar sa téua ànima; cercá una rèl gruaxada ó sia un hòn amich que t'ajud a seguir pujant ó estudiant, y en sebre de contes, y de geografia, y d'història, y de física, y de química, y d'altres ciències, llenegadisses com ses tèrres de sa paret des pou, però que devegades te veuras obligat a passarles; llavò haurás sortit des clòt, y veurás es Sol y ses maravelles de tota la Creació.

No t'atares de caminá y d'estodiá. Passaras pena per pujá dalt ses muntanyes, però en essé dedalt no será equivalent sa pena passada a ses moltes tèrres hermoses y viles y ciutats que descobrirás.

Y jo que desiara vench per aquí per feynes y per salut, també continuaré fent d'escarabató y donanté els conseys qu'hajes mesté.

—Y me triará també una bona herba per viurehí amb alegrí y salut y per podé esperá el dormirhi los tres sòns?

—També la t'riaré.

—Y quina será aquesta, Don Cinto?

—Axò ara es mal de sebre. Noltros, tú y jo, encara no hem sortit des pou ni sabém a ne quin lloch de la tèrra mos trobam. Segons veurém, farém. Si jo veitx qu'has d'essé hòn manestral, te diré s'ofici que més te convenga. Si veitx que despuntas per una carrera ó s'altre, també t'ho diré; y veurás tú com colocat demunt sa planta qu'haurém acullida, menjarás bé, tornarás gròs, y podrás ferte un hòn jas per quant Deu tenga destinat que dormes es primer sò.

—Y en despertá d'els tres sòns me trobaré també amb ales hermoses per podé volá y sentí ses delícies que senten ses papayones quant van de flor en flor a xupa sa mèl que tenen?

—Ja se vé que sí. Axò es una còsa que no falla. Temps vendrá que te trobarás trist y tot-solet y tendrás necessariat de comunicá els téus sentiments a un'altre persona de sa téua edat, per quí sentirás un amor intens. Llavors passarás molta de pena fins qu'aquella persona te don pròves de vera estimació y te demostr amb fets que t'estima tant a tú, com tú a ella. Quant Deu haja benehit aquest amor comensarás a dormí es primer sò; sò deliciós que t donará hermosos sòmits y ditxoses ilusions; acabant per ferte mudá sa pell d'atlot amb sa d'un espòs que tracta de constituhi ca-séua y de filarsé un ametló ahont viure a plé, disfrutant del amor íntim d'els sers que constituhirán sa téua familia. Aquesta pell nòva tendrá colors més vistosos que sa de fadrí, y té donará més importancia dins la vida.

Mes tart tendrás infants y tornarás passá pena y trabays per donarlós s'educació que demanará el séu estat de crexensa y poca esperiència del mon, y mudarás sa pell d'espòs amb sa de pare honrat de familia dormint després es sò dols que dorm aquell homo que contempla a sos fiys grans, virtuosos, acomodats y dignes membres de la societat humana. Aquesta altre pell será més hermosa que sa primera y que sa segona perque te constituhirá en un vey respectable, objècte de sa veneració d'els téus descendents y d'els estèrns.

Llavò acabarás de filá es téu ametló emprant sa saliva des téu guañy, y si has portat una vida quieta y judiciosa que t'haja proporcionat una posició desembarassada, procurarás allunhanté de ses feynes y maldecaps del mon, y viure retret, llunhy de ses vanitats humanes, pensant tant sòls en Deu y en sos consòls que dona sa nostra Santa Relligió; cuydat per tos fiys y nets qu'amb son amor te farán hermosa y bella la téua derrera edat, amb recompensa de sa téua sabiduría y hòns conseys; y esperarás tranquil aquella ditxosa hora de dormí es derré sò, que no será com el del escarabat sinó el que correspon a una criatura feta a imatge y semblansa del mateix Deu; sò ditxós y alegre per quí ha cumplit com a hò amb ses séues obligacions de fiy, espòs y pare, y ha procurat fé sempre la voluntat de son Suprem Señor.

Acabat aquest sò tendrás ja ses ales que desitjas, ales etèrnes é incorruptibles per volar dins l'Infinit y contemplar totes ses òbres per Deu creades, y ses belleses sens nombre qu'ha esparramades per dins tots los Cèls.

Mes si tú amb aquesta sèrie de transformacions no segueixes ses lleys que Deu ha dictat a tota la séua creació, y baratas sa fuya del téu aliment, y descuydas es filar la seda des téu ametló, y no t'ajudas a tú mateix en baratá sa pell de cada muda; morirás abans de que te neixquen ales y anirás a pará en el fems, en lloch de volá per demunt ses floretes del univers y de tastá sa dolsa mèl que tenen.

—Gracies, D. Cinto. Jo encara estich deù pams devall tèrra, com es cuquet, però aximateix ara vosté, per una enclètxa ó clivell, m'ha fet veure la llum verdadera qu'ha d'essé sa delícia de tota sa méua vida.

Gracies mil, Señor méu. Desd'avuy tiraré ses filoues y es ginavetó que m serveix per mostretjarles y no tendré més pensaments qu'es de conrà es méu enteniment amb s'estudi de totes les ciències; el d'abrasar el méu cor amb l'amor de Deu y per Deu, y amb la contemplació y adoració de les séues virtuts; y el de fortificá el méu còs amb so trabay ordenat per ell, a fi de que se compleixcan ses lleys de regeneració de la Tèrra empecatada.

Gracies, Don Cinto. Jo li agrayeisch

es cuento amb que m' ha ubert els sentits y ses potències...

—Ah, Miqueló, Miqueló!... Conech amb lo que dius que tú no has nat per fé de cá derrera una guarda d'auveyes, aplegat amb en Mosso que te mira y no 't deixa may; sinó per un altre fi més nòble à què Deu te té destinat.

Jo venia per veure una tèrra ahont m'han dit qu'hey havian trobat una mina de plom, però sense pensarmhó n'he trobada un'altre d'òr dins la téua ànima. M'en torn à casa de lo més satisfet.

Aprèn de lletra. Vetèn à escòla desde demà mateix; y en sebre lletgí corrent, vinatèn à casa y veuràs lo qu'es capàs de fer aquest escarabató que veus, perque aquest cuquet que té devant arrib à essè persona.

PEP D' AUBEÑA.

A MARIA INMACULADA

Poesia premiada ab l'accessit en el Certamen de L'IGNORANCIA

Lema:

Ave Maria sine labe originale concepta.

Abans qu' el Crèador formás la nescia
D' hont ix lo Cel brodat de sols y estrelles;
Abans qu' ab son poder y gran sapiencia
Dotás lo mon de llum y maravelles,
Abans tenia ja feta l' esència
D' hont naix lo rich tresor de les doncelles;
Abans tenia ja en sa companyia
L' esència de Virtuts, Santa María. (1)

Lliri olorós més blanch que la nevada,
Qu' embadaleix al mitx de les espines;
Jardí tancat à la serpent malvada
Que no pot respirar ses olors fines;
Y per l' Esperit Sant font sajellada
Ab lo sajell de tres amors divines...
¿Qui pot duptar de ta puresa santa
Si ets l' estaló que la puresa aguanta?

¿Poden ser los vasalls de mes potencia
Y en tot superiors al Rey qu' els guia?
Si els àngels son els fills de l' inocència
Quant innocent y pura n' es María
Regina de tots ells, y de una herencia
Que may per may la fi veurá cap dia
¿Si sens peccat naixqué la criatura
La mare del qu' es Deu no será pura? (2)

¿Nasquent lo Fill de Deu de mare humana
Se pot tan sols pensar que per sagrari
Un' ànima cercás del hom germana
Tacada p' el peccat hereditari?
Essent carn de sa carn, la Sobirana (3)
Fou pura com son Deu, mortal calvari
Que desde l' arbre sant à l' hom la dona
Per Mare per Regina y per Patrona.

(1) Epistola del llibre de los Proverbis.—Sa-
lomo.

(2) Sant Anfiloquio de Deipar.

(3) Sant Agustí.

Fet llum; esclama Deu, y quedá feta,
Y aquesta llum tan pura y tan garrida
Es la gran Concepció, muller perfecta (4)
Y per l' Esperit Sant tan enaltida;
Muller de la que diu lo Sant Profeta
Qu' es torre, qu' es mirall y font de vida
Roda del Cel que dintre el llir s' atura
Tota garrida n' es y tota pura.

¡Oh, sí! qu' els xerafins en chors t' alaban
Y embadalits deixant tanta bellesa
«Tu qu' ixes del desert qui ets, s' esclaman,
Que com verga d' encens plens de puresa
Escampes tes perfums qu' ens embalsaman
Y vas cap en el Cel ab lleujeresa?
Regina ab Deu siau de gracia plena
Qu' à n' el dragó infernal posau cadena.

Quin gotx mes gran p' el cor quant vé l' aubada
Causat ja d' esperar que venga el dia
Després de cinch mil anys vostra fillada
Que dins l' oscuritat sols romanía
Ve l' Auba Virginal, l' Inmaculada
De la que nasqué el sol qu' à tots mos guía;
Estrella de Jacob de nit venguda
Que dones lo camí à l' au perduda.

Mirau lo camp de terra no llaurada
Qu' ens ha de dar al Just, font benehida,
Y aquest raboll sortit de l' arrelada
Vergueta de Jesé tota florida
Ab flor tan suau que l' han anomenada
Jesus, Jesus, nom dols qu' à Ell mos crida...
Rosa de Jericó siau y pura
Que donas ab perfum goig y ventura.

Vos sou com lo ciprer qu' al Cel s' enfilá,
Com lo cedro olorós qu' al cim arrela;
Y dalt lo seu brancau l' aucell refila,
Y sota, l' anyellet pastura y bela,
Vos sou de Cels y Mons reina y pobila,
Vostra puresa gran per res s' entela;
Olivera de fruyta tan divina
Qu' es llum, sustent y vera medicina.

Tot ja respira amor, tot alegransa,
Se vest lo camp de flors, lo cel d' estrelles,
La mar de diamants, l' hom d' esperansa;
Refilan los aucells, cantan doncelles
Y chors de xerafins fan alabansa
A la que se vesteix de maravelles;
La que baix de sos peus hi té la lluna
Y qu' es pura y garrida com ninguna.

Aixís tots alabem tanta puresa
Y fent dels nostros cors un gay rosari,
Que per patèna port una fe encesa,
A la qu' ha estat de Deu lo sant sagrari
Y als xerafins sorpren ab sa bellesa,
Posemlo à los seus peus al Santuari,
Vera imatge p' els àngels fabricada
Y d' els desamparats la mare aymada.

Hi ha algun fill ingrát qu' el Cel no anyora,
No vol del Incrèat veurer la cara,
Es com serpent, qu' à vostra fas Señora
S' esclama que no foreu Verge Mare
No creu que fosseu Vos Corredentora
La qu' à los innocents no desampara
Quantre escrit qu' ha jitat la prensa impia
Catolichs esclamem: ¡¡¡VIVA MARIA!!!

(4) Sant Vicens Ferrer.

XEREMIADES.

Hem estats invitats per assistí à ses
ecsequies del nostro benvolgut impresor
D. Pere Jusep Gelabert (Q. D. T.)

Procurarèm assistirhi y pregar per la
salvació de la séua ànima. Axò es un
dever sagrat per noltros.

Ubèrts los plechs que contenian els
nòms d' els autors premiats en lo CER-
TAMEN celebrat el dia de la INMACULA-
DA CONCEPCIÓ del present any, han re-
sultat essè los sigüents:

P' EL PREMI:—L' amo Antòni Vicens
Santandreu de Son Garbeta de Manacor.

P' EL ACCESSIT:—D. Miguel Arbona.

Los donám s' enhorabona y los desit-
jám altres prèmis à n' els Certámens
qu' han de vení.

Donám les gracias à n' es nostro Ajun-
tament per havè atès à lo que li dema-
návem y havè determinat s' entrada y sa
sortida des carruatges dins els carrés
estrets, de mòdo que no 'n pugan passá
més qu' en una sòla direcció ó sentit. Ja
han acabat ses bregues des carretés y
fregades de ròda pe ses cases y altres
còses des mateix gènero.

Ara falta emperò que per mèdi de
pregó ó de crida ó d' anunci dins els
diaris, se pòs en coneixement d' es carra-
tès sa determinació prèsa, perque molts
aximateix ne passen en contrasentit y si
los diuen ¿Que no has vist es cavallet
pintat en es cantó cap ahont mira? con-
testa, que may mira à sa paret, y que no
sap res.

Hem notat que molts de vespres es
farolers no encènen els fanals d' els car-
rers estrets fins un' hora després de
pòst es Sol; y resulta qu' à s' horabaixa
no hey ha qui puga passá per dits car-
rés de fosca qu' hey fá.

¿Axò que deu essè economia ó peresa?

Es carretés segueixen fent de ses séues.
La major part van per aquests camins
dormint à la regalada y si no tenen cap
desgracia ó trabucada es perque sa bis-
tia qu' estira es carro té més enteniment
qu' es carreté.

S' altre dia à sa Porta de Sant Antoni
un d' aquests bárbaros va esclafá un nin
y sa séua polissonada va arribá en es
punt de que coneguent qu' havia estat
culpa de sa mòrt d' aquell pobre infant,
heu doná à ses cames y no 'l pogueren
havè ni sabém qui es.

També es molt s' abandono amb que
els pares y les mares tenen als séus in-
fants.

Després de tant de ploure ara fa uns dies de lo milló. Si segueix es temps axí tendrém unes bones fires. Molts d'añs à Mallorca solém tení un hivèrn per la Puríssima, llavò es temps se torna posá templat y mos regala unes festes que pareixen més ses de Pasco que ses de Nadal, y en vení Pasco llavò mos torna es jornal y mos envía es fret qu' havia deixat enrera y qui sòl pagá aquesta girada de truya sòlen essé els ametlés.

*
**

Ses festes de Nadal s'acòstan. Convé qu' aquells qu' hajan de pagá comptes que comènsin à apareyá els doblés y que no esperin sa derrera hora perque llavònses el pobre manestral no tròba més que rebusay dins sa fira de Sant Tomás.

*
**

Els polls, els endiòts, ses porcelles y ses gallines, ja 's pòden apareyarsé per fé testament y deixá ses còses arreglades perque ja ha arribada la séua hora.

DON PERE JUSEP GELABERT

S' IMPRESSÓ D' AQUEST SETMANARI

ES MORT.

Heu feym à sebre à tots els nòstros suscriptors de fóra perque l' encomanin à Deu; à pesar de que coneixquent ses séues virtuts y etsemplar vida, creym que gòsa ja de la Gloria del Cèl; y que ses nòstres oracions no farán més que darlí més graus de glòria.

Tenim un vertader sentiment d' haverló perdut, perque L' IGNORANCIA li deu molt à ell que l' ha duya per sa ma desde el séu naixement. En aquest mon som un norrés y ningú té segura sa séua derrera hora.

Don Pere Jusèp mos ha deixat en la flòr de la séua edat, y quant els séus fills y espòsa y germana més coneixían y apreciavan el séu bòn caracte y l' amor que los tenia.

Tots els séus dependents han donat pròves del respecte y estimació que li professavan.

Avuy à les deù y mitja li diuen sa funerària à sa Parroquia de Sant Nicolau y de segú qu' hey haurá tanta ó més concurrència de persones de qui fa fer còm hey va havè à s' entèrro.

¡Fassa Deu que 'l vejèm à la Santa Glòria!

CARTA NOTABLE.

Sobre.—Sor D. N. N. Calle del..... numero no me rrecuerdoal la do de un Zapa tero pequeño—Palma.

Petra 26 Dibre 1878

Carido y siempre carido Señor ya emos matado el animal de púerco de mi padre pasado mañana lo matamos con mucha desgracia por la luna, Las Sobrasadas mucho covientas y los botifarrones y cama yotes todos esclatados; El tocino demi hermano que dará muerto mañana porque la luna ya no es la luna y pienso queno haya na da es clatado. mande V. del criado de V. que lo amable mucho.

N. N.

P. Data la misa del Pollo fue muy lluenta el conomo tra jinaba la cassulla vermeya y adorada ey va ver la jabilla.

N. N.

La musica pasa muy adelante ya arriba à un trozo delos fogonotes y ara escriban a Jone para que venga pronto.

N. N.

P.D. Las bruyas van tal cual les falta una brusca pero una brusca refor sada que aga rebentar los auballones. El Ferrocarril ya llega ala Estacion no ya pasa de pe. tra por abaco cerca de Manacor y dicen que lo tendremos cuando venga la fira de Sineuu para Mayo que yo creo vendrá, cuando venga viene usted con los menudos y la menuda S. A. D.

N. N.

Su amigo suyo de V. el es cola no se riño pero no se pegaron con el conomo porque ca yo una trompeta del orga y..... como es Musico y quiere mas la musica que el orga la trompetá no toca y todo el pueblo lo sabe asi mismo nose pega n por que comen terrones y neu las plegados yo creo que la trompeta si notoca el dimingo tocará el dia delos Reyes.

La dida no quiere pasará Palma por que la leche es muy clara y lloira.....

N. N.

Tenda d' articles d' escritori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

ALBUMS per fé coleccions de CROMOS

Además de ses classes conegudes y usuals amb encuadernacions de pell-percalina ó papé, trobarán à dita tenda, una novetat, fabricació especial de la casa, còm son, encuadernacions de dril mallorquí brodat de sèdes, qu' además de sa séua solidès, los fa més bòn y elegants.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*De dos mails, es més petit.*
SEMBLANSES.—1. *En que té ansa.*
2. *En que n' hi ha de veys y tendres.*
3. *En que n' hi ha de falses.*
4. *En que n' hi ha moltes de vanes.*
XARADA.—*Cos-te-llas.*
PREGUNTA.—*Una malaltia contagiosa.*
CAVILACIÓ.—*Suñer.*
FUGA.—*Un escolá qu' à nòm Pau*
Molt brequista per desgracia
Sempre diu amb molta gracia
Jo som Pau y cos don pau.
ENDEVINAYA.—*Un joch de cartes.*

GEROGLIFICH.

: + TR S : Llevant + Fort

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una canonada à un mòrt?
2. ¿Y un nas de véy à un sereno?
3. ¿Y es fret à s'otxipèrta?
4. ¿Y es sòl à sa jelada.

XARADA.

Sa primera es una còsa
Que 'n posá ma ja trobám;
Tres y dos es un nòm pròpi
Que 'n belles arts admirám;
Es tot una malaltía
Qu' à vegades no 'n curám.

PREGUNTA.

¿Quant es que lo qu' estimám més del mon,
es lo que més nòsa mos fa à dins ca-nòstra?

CAVILACIÓ.

SOPHERN

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

S. v.l. v.n. .st.m.d.
. S.ll.r d. m.s .nd.ns
.ll. .st.r.. r.g.l.d.
d. t.r.ng.s y p.nc.ns

ENDEVINAYA.

No som més que sèt germans
Y segons còm solém está
Ja bé feym riure ó plorá
Ja feym fé crits y espants.

Per tota sa colecció
MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

13 DEZEMBRE DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.